

Nr 308.

Av herr **Eriesson** i Sörsjön **m. fl.**, *angående tillerkännande åt nämndemän av viss ersättning för tjänstgöring vid tings-sammanträden.*

Jämlikt kungl. kungörelsen av den 21 maj 1931 äger nämndemän vid resa för tjänstgöring vid allmänt tings-sammanträde, lagtima ting eller särskilt sammanträde för tings avslutande åtnjuta resekostnadsersättning av stats-medel enligt allmänna resereglementet. Liknande rätt till resekostnadsersättning tillkommer nämndeman även vid resa för tjänstgöring vid rannsaking med häktad person, ävensom för inställelse vid sammanträde som avses i lagen om särskilda tings-sammanträden för handläggning av vissa mål och ärenden.

Däremot äger icke nämndemän att vid tjänstgöring åtnjuta ersättning i form av arvode eller dagtraktamente. Uppenbarligen föreligger här ett missförhållande, som bör tillrättaläggas. Det kan icke ur några synpunkter anses riktigt, att enskilda personer, vid fullgörandet av uppdrag i det allmännas tjänst, skola offra inte bara tid utan även vidkännas penningutgifter, vilket oftast blir ofrånkomligt i samband med nämndemännens tjänstgöring vid tings-sammanträden. Vanligen torde det vara så, att ett tingslag utgöres av flera kommuner, med tingshuset förlagt i den ena av dessa. Då avståndet till tingshuset för nämndemännen hemmahörande i de utom tingshuskommunen liggande kommunerna uppgår i många fall till flera mil, ibland ända till 10 mil, och då kommunikationerna icke lämpa sig för resa till och från tingsstället under samma dag, måste övernattning ske, med på grund härav följande utgifter för mat och logi. Det är icke att förundras över, om personer under sådana förhållanden äro ovilliga åtaga sig uppdrag av detta slag. I all synnerhet är det förenat med stora svårigheter för medborgare med små inkomster att bekläda en sådan befattning, ehuru de i övrigt kunna vara mycket lämpliga därtill. Ett flertal kommuner har därför sett sig nödsakade bevilja sina nämndemän ersättning i form av dagtraktamente eller särskilt arvode i ett för allt. Beslut av denna innebörd skulle naturligtvis vid överklagande bliva upphävt, men ingen begär att enskilda personer skola offra tid och pengar för skötande av uppdrag i det allmännas tjänst, varför inga besvär anföras. Ett besluts upphävande i anledning av anförda besvär skulle för övrigt endast leda till, att en sådan kommun bleve utan nämndemän. Vid sådant förhållande måste väl kunna sägas, att nu gällande lagstiftning på området blivit något antikverad, då den uppenbarligen har ett mycket svagt stöd hos den allmänna opinionen. Alla skäl torde sålunda tala för, att nämndemän under tjänstgöring skola äga rätt till ersättning. Det

synes på grund härav närmast bliva fråga om i vilken form ersättningen skall utgå, om det skall vara dagtraktamente eller bestämt årligt arvode, samt huruvida det skall åvila staten eller kommunerna att för framtiden ikläda sig ifrågavarande utgifter. Med hänsyn till att många kommuner redan nu bevilja ersättning till nämndemän skulle det måhända ligga närmast till hands att gällande lagstiftning på området ändrades därhän, att kommunerna tillerkännas rätt att besluta om sådan ersättning, och att sålunda härigenom konfirmerades vad i viss utsträckning redan blivit praxis. Men å andra sidan synes också starka skäl tala för att staten övertager de kostnader det i förevarande avseende kan bli fråga om. I alla händelser torde en utredning härom bliva nödvändig.

På grund av vad ovan anförts tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående rätt för nämndemän att av stat eller kommun åtnjuta ersättning i form av arvode eller dagtraktamente för tjänstgöring vid tingssammanträden.

Stockholm i januari 1937.

Evald Ericsson
i Sörsjön.

A. S. Fält.

Nils Olsson
i Rödningsberg.